

ဟေ့ဘုဒြာ

မုန့်တတ်အို... အို

အခန်း (၁)

နေမင်းကြီးသည် အနောက်ဖက် စည်းရိုးသို့ မေးတင်ချေပြီ။ ညနေခင်းမှ သည် တဖြည်းဖြည်း မှောင်ရိပ်သမ်းလုပြီ ဖြစ်သည်။ ။ မှန်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခတ်နေသည့် လေနုအေးအေးလေးများကြောင့် အခန်းစီးလိုက်ကာများမှာ လူးလွန့်နေပေသည်။ ။ စားပွဲပေါ်ရှိ ကွန်ပျူတာ Screen ပေါ် တွေ့လိုက်ရသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်းတစ်ပုဒ်ထဲသို့ အာရုံရောက်နေသဖြင့် ဆောင်းလေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည် ကိုပင် သူမ သတိမပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ ပါးလွှာနေသည့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပြုံးမယောင်နှင့် မဲ့သွားကာ ...

"လေလံပွဲ ဟုတ်လား... အဟင်း...ဟင်း...၊ ဒီလေလံပွဲမှာ ရှင်လည်း ပါမယ်ပေါ့ ရန်ရှင်းထိုက်၊ ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်တို့ 'ထိုက်' ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီနဲ့ အခုလို ထိပ်တိုက်ဆုံချင်နေခဲ့တာ"

ရုံ ကျေနပ်စွာ ဟားတိုက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဒေါက်... ဒေါက်"

"ဝင်ခဲ့ပါ"

"မမရုံ ပြန်တော့မှာ လားရှင့်၊ ကားအဆင်သင့် ထုတ်ခိုင်းထားရအောင်လို့ ပါ"

"ငါးမိနစ်နေရင် ထွက်ခဲ့မယ်"

စာရေးမလေး၏ အမေးကို တိုတိုတုပ်တုပ်ပင် ပြန်ဖြေ လိုက်လေသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့"

ရွှေလွန်းရံ ကွန်ပျူတာကို ပိတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းတံခါးများကို ပိတ်လိုက်ကာ...

"အိုး... အေးလိုက်တာ"

အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ထားသိုပြီးနောက် ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး မီးပိတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည် ။

နဂါးပျံ ဘိလပ်မြေနှင့် အုတ်လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သော်ငြားလည်း သူ့အလုပ်ကို တခြားသူက လိုက်လုပ်ပေးစရာ မလိုအောင်ပင် စည်းစနစ်ရှိလှသည် ။ အသက်၂၉နှစ် အရွယ် ဖြစ်ပြီး ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လွန်းလှသည် ။ အောက်ခြေမှ ကြိုးကြိုးစားစား တက်လှမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်ပေ၏။

ချောမောလှပပြီး ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားမှာ လည်း ပြေပြစ်ကြော့ရှင်း လှပသည် ။ ဝင်းမွတ်နေသည့် အသားအရည်ကလည်း သူမ၏ ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခုပင်။ လှသလောက်လည်း အလွန်မာနကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

ရံ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ငေးရင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေသည် ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေနဲ့ ပိနေခဲ့တာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ရှောင်ပင်းမောလ် အသစ်ဖွင့်တယ်၊ ဘယ်ရုံမှာ ဘာကားတင်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေရှိတယ် ဆိုတာကိုပင် မသိတော့

လောက်သည် အထိ အပြင်လောကနှင့် ကင်းကွာနေခဲ့ပေသည် ။ သူမ ခေါင်းထဲ ရှိနေသည် များက ဘယ်မြေကွက်ရောင်းမယ်၊ သူများ တွေထက် သာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟူသည့် စီးပွားရေး ကိစ္စများ ပင် ဖြစ်သည် ။ ရံ အိမ်ထဲရောက်တော့ အဘွားအဘွားက ဆီးလို့ ကြိုနေ ပေသည် ။

"မြေးလေး ရောက်ပြီလား၊ လာ ... အဘွား ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ"

"အဘွားရယ် နောက်ဆို ဆာရင် စားနှင့်ပါ၊ အဘွားက အသက်ကြီးပြီလေ၊ တော်ကြာ အဆာလွန်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေပါမယ်"

"ရပါတယ် မြေးလေးရယ်၊ ကဲ ခြေထောက် လက်ထောက်ဆေးပြီး အဝတ်စားလဲခဲ့ချေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ ဒါနဲ့ လရောင်ရော ကျူရှင်က ပြန်ရောက်ပြီလား"

"အင်း၊ ကျူရှင်က ပြန်ရောက်ပြီ၊ စာလုပ်မယ် ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားတာဘဲ မြေးလေး"

"ဟုတ်၊ သမီး သွားကြည့်လိုက်ပါမယ် အဘွား"

ရုံတို့ နေသည့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွင် မာစတာခန်း(ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ ပါသောအခန်း) တစ်ခန်းနှင့် ရိုးရိုးအခန်း (ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ မပါသောအခန်း) နှစ်ခန်းပါဝင်သည် ။ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ခန်းလို အခန်းငယ်လေး တစ်ခုပါရှိပြီး ထိုအခန်းထဲတွင် အိမ်အကူ မိဖြူကို ထားသည် ။ မီးဖိုခန်း ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်းနှင့် ဝရံတာတို့ သီးသန့်ပါရှိပေသည် ။

ဤအိမ်လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည် မှာ မကြာသေးပေ။ အဘွားက အသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ လွယ်ကူမှု ရှိစေရန်အတွက် မာစတာခန်းတွင် နေစေပြီး ရံနှင့်လရောင်တို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က ရိုးရိုးအခန်းတွင် နေသည် ။ အခန်းချင်းမှာ ဘေးချင်းကပ်မို့ လရောင်ကိုလည်း အမြဲ နားဆွင့်နေလို့ ရစေရန် ဖြစ်ပေသည် ။ ရံသည် မိမိ အခန်းဆီသို့ မသွားသေးဘဲ ညီမဖြစ်သူ အခန်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည် ။

"ဒေါက်... ဒေါက်"

"လရောင် မမ ဝင် လာပြီနော်"

လရောင် ဖုန်းကို ခေါင်းအုံးအောက်ထဲသို့ မြန်မြန်ထည့်ကာ ဖွက်လိုက်ပြီး စာလုပ်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်သည် ။ အလွန်မျက်စိလျင်သော ရံသည် လရောင် ဖုန်းဖွက်လိုက်သည် ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပေသည် ။ လရောင်ကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"လရောင်"

ရွှေလွန်းရံ၏ ဩဇာပါလှသည့် အသံကို ကြားရုံနှင့်ပင် လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက် သွားရပေသည် ။

"ရှင် မမရံ"

"နင် စာလုပ်နေတာလား၊ ဖုန်းဆော့ နေတာလား"

တိုတောင်း ပြတ်သားသည့် အစ်မဖြစ်သူ၏ အမေးကို လရောင် မဝံ့မရဲဖြေလိုက်ပါသည် ။

"စာ... စာ လုပ်နေတာပါ မမရံ"

ရံသည် လရောင်၏ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဖုန်းကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး

စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ကာ...

"ဒါ စာလုပ်နေတာလား လရောင်၊ ပြောစမ်းငါ့ကို... ဒါကစာလုပ်နေတာလား"

ဒေါသတကြီးဖြင့် မာန်မဲလိုက်သည့် အသံမှာ မည်မျှကျယ်နေသည် မသိ၊ အဘွားပင် ဝင်လာချေတော့သည်။ ။

"မြေးလေး ရံ၊ ဘာဖြစ် နေကြတာလဲကွယ်"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ အဘွားရဲ့ ၊ အဘွားမြေးပေါ့၊ အဘွားကိုတော့ စာကျက်မယ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှာ ဖုန်းဆော့ နေတာလေ"

အဘွားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေးမှာ အိုသွားကာ...

"မြေးလေး လရောင်ကလည်း ၊ စာလုပ်ရမယ့် အချိန်မှာ ဖုန်းဆော့တာကို သမီးမမရံ မကြိုက်မှန်း သိလျက်နဲ့ ကွယ်၊ မြေးကြီးကလည်း မဆူပါနဲ့ တော့ကွယ်၊ သူလည်း တစ်နေကုန် ကျူရှင်သွားရ၊ စာကျက်ဝိုင်းသွားရ၊ ပြန်လာတော့လည်း စာတွေ ထပ်လုပ်လိုက်နဲ့ ဆိုတော့ ခေါင်းဆေးတာ နေမှာ ပါကွယ်"

"အဘွား... အဘွား အဲလို ရှေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေလို့ ဒီကောင်မလေး အဲလို ဆိုးနေတာ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဘွားပြောတာက ဆူချင်လည်း မနက်မှ ဆူပါတော့၊ အခုက ညကြီးမိုးချုပ် နေပါပြီကွယ်"

"အဘွားတို့ ပြောလိုက်ရင် အမြဲအဲလိုချည်းဘဲ၊ ဒီကောင်မလေး ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်း မအောင်လို့ ကတော့ ရံ ကျောင်းမထားဘူးနော်၊ အဲအခါကျမှာ ရံ့ကို အပြစ်မပြောနဲ့ ၊ သူ့ကိုကျောင်းထားမယ့် ပိုက်ဆံတွေ ရံ့အလုပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်တောင် အမြတ်တော်တော် ရနေလောက်ပြီ၊ အလ

ကား၊ ဘာမှ သုံးစားမရဘူး၊ ရုံ့အဖြစ်က ပေါက်နေတဲ့ အိုးထဲ ရေဖြည့်နေသလိုဘဲ၊ ဘယ်တော့မှ ပြည့်လာမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး "

ရုံ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့် ပြောကာ သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည် ။ လရောင် ပါးပြင်ထက် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို အဘွားဖြစ်သူက သုတ်ပေးလိုက်ပြီး...

"မငိုပါနဲ့ မြေးလေးရယ်၊ သမီး မမရုံက သမီးကို သူ့လိုမျိုး တော်စေတတ်စေ ထက်မြက်စေချင်တာ ကြောင့်ပါကွယ်၊ မမရုံ ရဲ့ စေတနာကို နားလည်တယ်ဆိုရင် စာကြိုးစားနော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူစိတ်ဆိုးလည်း ဆိုးချင်စရာပဲ မဟုတ်လား သုံးနှစ်တောင် ရှိပြီလေ၊ အခုဆို လေးနှစ် မြောက်ပြီ၊ ဒီနှစ်ကိုတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောင် အောင်ဖြေခဲ့ပါကွယ် ၊ နော်မြေးလေး"

"ဟုတ်အဘွား၊ လရောင် ကြိုးစား ဖြေမှာ ပါ၊ မမရုံ စိတ်ချမ်းသာ စေရပါမယ် အဘွား"

"အင်း မြေးလေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ ပြီးရင်ထွက်ခဲ့နော်၊ ထမင်းစားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရုံ ညစာ ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် မန်နေဂျာဖြစ်သည့် ဦးလေးကို ဖုန်းဆက်လေသည် ။

"လေးလေး... သန်ဘက်ခါ တောင်ဥက္ကလာက မြေကွက်တစ်ခုကို လေလံဆွဲဖို့ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ရုံ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲမြေကွက်ကို ရုံလိုချင်တယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လေးလေးကပဲ အားလုံး စီစဉ်ပေးထားပါ"

"ကောင်းပြီ တူမကြီး"

"အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို ရံ ဖုန်းထဲကနေ ပို့ပေးလိုက်မယ်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

"တီတီတီတီ... တီတီတီတီ"

ဖုန်းသံကြောင့် ရန်ရှင်းထိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုး လာလေသည်။ ။
လက်ထဲက နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ညနှစ်နာရီ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု တွေးကာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဖုန်းကို လှမ်းယူ၍ ကိုင် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟဲလို"

"ဟဲလို... ဆရာ... ဆရာလား"

တစ်ဖက်မှ အသံက ထိတ်လန့် မောဟိုက်နေသည့် အသံဖြစ်နေတာကြောင့် ထိုက် ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရန်ကင်းမှ ဆောက်လက်စ ဆိုက်ထဲက ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ ဒီည အဲဒီဆိုက်မှာ ညဆိုင်းအချိန်ပို ဆင်းနေကြကြောင်း မန်နေဂျာ ပြောထားလို့ သိနေတာကြောင့် ထိုက် စိတ်ပူသွားကာ...

"အေး ဟုတ်တယ် ငါ ရန်ရှင်းထိုက်ဘဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ"

"ဆရာ... ကျွန်တော်က တာဝန်ကျ အင်ဂျင်နီယာ မင်းလူပါ၊ ဆရာ အခုချက်ချင်း ဆိုက်ထဲကို လာမှ ဖြစ်မယ်ဆရာ"

"ဟမ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဆိုက်ထဲက အလုပ်သမားတစ်ယောက် အက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး လေးထပ်ကနေ ပြုတ်ကျတယ် ဆရာ၊ ရဲတွေလည်း ရောက်နေတယ်၊ လုပ်ငန်းခွင် မတော်တဆမှုဆိုတော့ ဆရာလာမှ ဖြစ်မှာ မို့လို့ ပါ"

"ဟေ... အေး အေး၊ ကောင်းပြီ ငါလာခဲ့မယ်၊ ပြုတ်ကျတဲ့ အလုပ်သမားက သေလား၊ ရှင်လား"

"အခုမှ ရဲတွေ စစ်ဆေးနေတုန်း ဆရာ၊ သေတော့မသေပါဘူး၊ ဆေးရုံကားတော့ ခေါ်ထားပါတယ်"

"အေး ကောင်းပြီ၊ ငါ အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်"

ထိုက် ကိုယ်ပေါ်မှ အနွေးအင်္ကျီ အပါးလေး တစ်ထပ်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် မီးခံသေတ္တာထဲမှ ပိုက်ဆံအချို့ကို ထုတ်ယူပြီး အိတ်အနက်နှင့်ထည့်ကာ အောက်သို့ အမြန် ဆင်းလာခဲ့လေသည် ။ အောက်ထပ်သို့ ရောက်တော့ ကိုယ်တိုင် အိမ်တံခါးနှင့် ခြံတံခါးကို ဖွင့်ကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေသည် ။

"ဘုရား သိကြားမလို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

ထိုက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဆိုဒ်ထဲသို့ အမြန် မောင်းလာခဲ့လေသည် ။ ဆိုက်ထဲကို ရောက်တော့ ရဲကားများ ဆေးရုံကားများ ဖြင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသည် ။

"ဟော...ဆရာ လာပြီ"

အလုပ်သမား တစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်မှ အလုပ်သမားများ ၏ ဇီးရွက်သာသာလောက် သေးငယ်နေကြသည့် မျက်နှာများမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ဝင်းလက်သွားတော့လေသည် ။ ရဲ အရာရှိတစ်ဦးက ထိုက်နားသို့ လျှောက် လာပြီး...

"ထိုက် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာ ရန်ရှင်းထိုက် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာ ရန်ရှင်းထိုက်ပါ။ ဒီဆိုက်ရဲ့ တာဝန်ရှိသူဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ပြုတ်ကျတဲ့ အလုပ်သမား က အသက်မသေဘဲ အရိုးတွေတော့ ကျိုးကြေသွားတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ အခုဆေးရုံကို ပို့ထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင် အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ဆိုတာက ..."

လုပ်ထုံးလုပ်နည်းလေးများကို လုပ်ပေးလိုက်တော့မှ ပင် ရဲအရာရှိများ လည်း စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများကို ပြုလုပ်ပြီး ပြန်သွားကြ လေတော့သည် ။ ထိုက်သည် ဆိုက်ထဲမှ အလုပ်သမား နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ထိခိုက် နစ်နာသူကို တင်ထားသည့် ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားခဲ့လေသည် ။

"ဒဏ်ရာရထားတဲ့ အလုပ်သမားရဲ့ မိသားစုတွေကိုရော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား"

"ကြားပြီးပါပြီ ဆရာ၊ သူတို့ ဆေးရုံကို တန်းလိုက်သွားကြမယ် ထင်ပါတယ်"

"အေး အေး၊ ကောင်းတယ်"

ရန်ရှင်းထိုက် ကားရပ်သည် နှင့် ခပ်မြန်မြန် ဆင်းကာ ဆေးရုံထဲရှိ အရေးပေါ် လူနာဆောင်ရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေသည် ။ အနားမှ ဖြတ် သွားသော သူနာပြုတစ်ဦးအား...

"ဆရာမ ခင်ဗျ၊ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး"

ရောက်လာတဲ့ လူနာ ဘယ်မှာ လဲ မသိဘူး။"

"ဪ၊ လူနာက လောလောဆယ် ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ပါ။"

သူနာပြု ဆရာမ လက်ညှိုး ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူနာမိသားစု ဟု ထင်ရသည့် လူတစ်စုလည်း ရောက်နေပေသည်။ ။ အသက် လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ထ လာပြီး...

"ဘယ်သူ ပါလဲရှင်"

"ကျွန်တော်က ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရဲ့ တာဝန်ရှိသူပါ"

"ဒါကျွန်တော်တို့ သူဌေးရဲ့ သားပါ။ ဒါရိုက်တာ ရန်ရှင်းထိုက်ပါ"

သူဌေးဆိုတော့ အနေကျသွားသည့် ပုံစံများ ဖြင့် အားတုံ အားနာ ရှိနေပုံရသည်။ ။

"အဆင်ပြေသလို နေကြပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အလုပ်သမားကို လာကြည့်တာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားကို အခုလိုမျိုး သူဌေးကိုယ်တိုင် လာကြည့် မယ်လို့ မထင်ထားဘူးရှင်"

"လာရမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဖြစ်သွားတာဘဲ၊ ကျွန်တော် အပြည့်အဝ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကျန်းမာရေး စရိတ်ကိုလည်း ပေးမှာ ပါ။ ပြီးတော့ လူနာ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်ပါ့မလား ဆိုတာလည်း ကြည့်ရပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု ဆိုကာ ရှိခိုးကန်တော့ရန် ပြင်လိုက်သဖြင့် ထိုက် ပြန်တွဲခေါ်ကာ

ခုံမှာ ထိုင်စေသည်။ ။

"ကျွန်တော့်ကို ငရဲကြီးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ"

"ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပါ
"

"မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းတွေကို စောင့်ရှောက်ရမှာ ကျွန်တော့် တာဝန်ပါ"

ထိုစဉ် ခွဲခန်းထဲမှ ဆရာဝန် ထွက် လာပြီး...

"လူနာရှင် ဘယ်သူလဲ မသိဘူး"

"ကျွန်မပါရှင်၊ ကျွန်မပါ၊ ကျွန်မယောက်ျား အခြေအနေလေး သိပါရစေရှင်"

"ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ပါတယ်၊ ခြောက်လလောက်တော့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ အနားယူရပါမယ်"

"ရှင်... ခြောက်လတောင်လားရှင်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သေချာလေး ဂရုစိုက်မှ ရမှာ မို့လို့ ပါ၊ ဒါဆို လူနာကို အထူးကြပ်မတ်ဆောင်မှာ ရွှေ့ပါမယ်"

လူနာရှင် အမျိုးသမီးမှာ မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းဖြင့် ခင်ပွန်းအတွက် ဝမ်းနည်းသောက ရောက်နေရှာပေသည်။ ။ လူနာကိုရွှေ့ကာ နေရာချထား ပေးပြီးနောက်တွင် ထိုက်သည် လူနာ၏ ဇနီးလက်ထဲသို့ ငွေငါးသိန်းထည့်ပေးကာ...

"ဆေးရုံစရိတ်နဲ့ စားဝတ်နေရေး အားလုံးအတွက် အသုံးပြုပါ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ လိုအပ်တာတွေ အားလုံးကို

ထပ်ပြီး ပေးပါဦးမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်နေပါပြီ"

"မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် ထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ အခု လောလောဆယ် တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ကျွန်တော် ဆိုဒ်ထဲကို ပြန်ရဦးမှာ မို့ ပါ"

"ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကောင်းပါပြီ"

ထိုက် ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ဖြေရှင်းပြီးတော့ မနက်ခြောက်နာရီ ခွဲ နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့...

"သား... ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ ထိုင်ဦး"

ထိုက်သည် အဖေဖြစ်သူ ဦးစိုးထိုက် အရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

"ညက ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်မှာ ..."

ထိုက် စကားမဆုံးခင်မှ ပင် ဦးစိုးထိုက် လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

"အဲဒီကိစ္စ ဖေဖေသိတယ်သား၊ ဖေဖေ မေးချင်တာကသား ဘယ်လို ဖြေရှင်းခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုပဲ"

"ထိခိုက်သူက ခြောက်လလောက် အိမ်မှာ သေသေချာချာ အနားယူ ရမယ်တဲ့ ၊ သူ့မိန်းမကိုတော့ လောလောဆယ် ဆေးရုံစရိတ်နဲ့ စားဝတ် နေရေး အားလုံးအတွက် အသုံးပြုဖို့ ငွေငါးသိန်း ပေးခဲ့တယ်၊ ညနေ လောက်ကျမှ တစ်ခါထပ်သွားပြီး ပေးစရာရှိတာ ထပ်ပေးလိုက် ပါမယ်"

"ပေးစရာ၊ ဘာပေးစရာလဲသား"

"နစ်နာကြေးပေါ့ ဖေဖေရဲ့ "

"သား အခု ငါးသိန်း ပေးခဲ့တယ်ဆို"

"အဲဒါက လုံလောက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ထိခိုက်သူက ခြောက်လဆို တဲ့ အတိုင်းအတာ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေမှာ လေ၊ သူ့ရဲ့ ဆေးကုသစရိတ်နဲ့ သူ့ကို မှီခိုနေတဲ့ မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေး ဆိုတာရှိသေးတယ်လေ ဖေ ဖေ"

"ဟ ငါ့သား မင်းမှားနေပြီ၊ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်က ဒါမျိုးတွေ လိုက်တွေးပေးနေလို့ မရဘူးလေ၊ စီးပွားရေး လုပ်နေတာက ပရဟိတ လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သားအခုလို တွေ့လုပ်နေရင် အား လုံးက မတော်တဆပဲ ဖြစ်ချင်နေတော့မှာ ပေါ့၊ အလုပ်မလုပ်ရဘဲ အိမ်မှာ အသာလေးနှပ်နေရုံနဲ့ ပိုက်ဆံရမှာ လေ၊ ငါ့သား ရူးနေပြီလား"

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဖေဖေ၊ ကိုယ့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ သားယူဆတယ်"

"ငါ့ သား... မင်း အကြီးကြီး လွဲနေပြီနော်"

"မလွဲဘူး ဖေဖေ၊ သားက လူကိုလူလို ဆက်ဆံတာပါ၊ သူဌေးက ကိုယ့် အလုပ်သမားတွေ အပေါ်မှာ မေတ္တာထားမှ ဒီအလုပ်သမားတွေကလည်း သူဌေးအလုပ်ကို စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်ပေး ကြမှာ ပေါ့"

"သွားစမ်းပါကွာ၊ မိချောင်းမင်း ရေခင်းပြမနေနဲ့ ၊ မင်းမမွေးခင် ငါ လူပျိုဘဝတည်းက ဒီဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်လာတာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ငါဆောက်ခဲ့သမျှ တိုက်တွေ အိမ်တွေ ဆိုတာ လက်ညှိုးထိုး မလွဲဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အဆောက်အဦတွေကလည်း ငါ မပါရင် မပြီးဘူးကွ၊ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို ဘယ်လို အုပ်ချုပ်ရတယ် ဆိုတာ မင်းထက် ငါပိုသိတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်သင့်တယ်"

"သိတယ်၊ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဖေဖေကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လောက်များများ ဘဝပျက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဖေဖေကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လောက်များများ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ် ဆိုတာကိုလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေခြေရာ ဘယ်တော့မှ မနင်းဘူး၊ ငွေကြေးနဲ့ အာဏာသုံးပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို မအုပ်ချုပ်ဘူး၊ မေတ္တာတရားနဲ့ ပဲ အုပ်ချုပ်မယ်"

"ဘာကွ... မင်း... မင်း..."

ထိုက် ပြောပြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့လေသည် ။

"ယောက်ျားရယ်၊ စိတ်လျှော့ပါ၊ သားပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ သူ့လျှောက်ချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း လျှောက်ပါစေ"

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နီလာမြင့်၏ စကားကို လက်မခံနိုင်စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

"ဖြစ်မလားကွ၊ ငါ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေထားတာတွေကို မင်းသားက လှူပစ်ချင်နေတာလား မသိဘူး၊ အသက်ကြီးမှ အဖေကို ခွက်ဆွဲတောင်းစားရအောင် လုပ်နေတာ"

"အိုရှင်... အဲလိုတွေ မပြောပါနဲ့ ၊ သားလေးက ငယ်ငယ်လေးတည်းက အလှူအတန်း ရက်ရောတာ သနားတတ်တာ ရှင်လည်း သိသားဘဲ"

"တူမလားကွ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်လေ အခုက ဆယ်သိန်း၊ ဆယ့်ငါးသိန်းဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာကို ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ပေးပေး ပစ်နေတာ၊ ငါမနှမြောရဘူးလား"

"အို ခက်တော့တာပါဘဲ ရှင်နဲ့ တော့၊ ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ်တွေ ပိုင်ဆိုင်နေလျက်နဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပမာဏလေးကို တွန့်တို

နေပြန်ပြီ၊ ရှင်တော့ ပြိတ္တာ ဖြစ်ဦးမယ်"

"ဘာကွ... ဒီမိန်းမ ငါလုပ်လိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မယ်"

ဒေါ်နီလာမြင့် ဒေါသဖြစ်နေသည့် ခင်ပွန်းကိုကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်ကာ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားလေသည်။ ။

"ငါလည်း ဒီမိန်းမနဲ့ ဒီသား နှစ်ယောက်တည်း ရှိလို့ ပေဘဲ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး... ဟူး... ရွှေမိရေ ဒီနေ့အဖို့ ငါ နွားနို့သောက်ရပါဦးမလားဟေ"

"လာပါပြီ ဘဘ"

ဒီဇင်ဘာ ၁၈ ရက်နေ့၊ တနင်္လာနေ့ လေလံပွဲကျင်းပရာ Melia Hotel သို့ ရွှေလွန်းရံ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် အတူတူ တက်ရောက်ခဲ့ပေသည်။ ။ ခန်းမဆောင်အတွင်း သတင်း မီဒီယာ သမားများ နှင့် ရိုက်ကူးရေးသမားများ စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ခြံမြေ အရောင်းအဝယ် သမားများ ၊ လေလံ အဝယ်သမားများ စုံစုံညီညီရောက်ရှိ နေကြသည့် ပွဲပင်။ ခန်းမအတွင်းတွင် ရွှေလွန်းရံ သင့်သလို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ ဟိုမှာ ထိုက် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ ရန်ရှင်းထိုက် မဟုတ်လား"

ရန်ရှင်းထိုက် ဆိုသည့် အသံကို ကြားလိုက်သည် နှင့် ရံ ခေါင်းထောင့်သွားကာ လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်ပါ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် ပိုချောတယ်နော်၊ လုံးဝကို မျက်နှာလေးက sweet ဖြစ်နေတာပဲ"

"သူ့အဖေ ဦးစိုးထိုက်နဲ့ တူလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"အမလေး မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သူက ပိုတော်တာပါ။ သူ့မျက်နှာလေး မြင်လိုက်မှ ဦးစိုးထိုက်ကြီးကို ယောက္ခထီး တော်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ"

"မိန်းမနော် ညည်းကဲ မနေနဲ့ ၊ အချိန်မရှိဘူး၊ တခြားသူတွေ သူလာတာကို မတွေ့သေးခင် ငါတို့ အရင်ဦးအောင် အင်တာဗျူးရမယ်"

"အင်း ဟုတ်တယ်... သူကအောင်မြင်နေတဲ့ လူငယ် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတော့ နည်းနည်းလောက် အင်တာဗျူး ကြည့်ရအောင်လေ"

"အေး သွားကြစို့"

ရံထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဘေးသို့ ထွက်လိုက်ပြီး တမင်တကာ တိုက်မိအောင် ဖန်တီးလိုက် လေသည် ။

"အိုး... အမေ"

"ဟာ... ဆောရီးပါဗျာ"

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြတာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးစိုက် ကြည့်နေမိလေသည် ။

ရွှေလွန်းရံ အကြည့်ကိုစတင် ဖယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ကာ မျက်နှာ လွှဲလိုက်ပါသည် ။

"ဆောရီးပါနော်၊ ကျွန်တော် မမြင်လို့ ပါ"

ရံ အပြုံးချိုချိုလေး ခြွေလိုက်ပြီး...

"ရပါတယ်... လေးလေး ရံတို့ အရှေ့နား သွားထိုင်ရအောင်"

ဟု ပြောကာ ကြွရွသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်းလျှောက်သွားလေ

သည် ။ လှပလွန်းသည့် ရဲ့ကို ထိုက်တစ်ယောက် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိလေသည် ။

"ဟေ့ကောင်... ထိုက်၊ မင်း သွားရည်တွေလည်း သုတ်လိုက်ပါဦးကွာ"

သူငယ်ချင်း ဇင်ဘိုလှမ်းနောက် လိုက်မှ ပင် သတိဝင် လာပြီး ရှက်သွားကာ အရှေ့သို့ လျှောက်သွားလေသည် ။ ရံတို့ ထိုင်နေသည့် ဝိုင်းနှင့် တစ်ဝိုင်းကျော်တွင် ထိုင် လိုက်လေသည် ။ မကြာခင်မှာ ပင် လေလံပွဲ အစီအစဉ်လေး စတင်ခဲ့လေသည် ။ မြေကွက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အိမ်တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လေလံတင် ရောင်းချပြီးသည့်နောက်တွင် နောက်ဆုံးပိတ် ရောင်းချမည့် မြေကွက်ကို စတင် လေလံဖွင့်လိုက်သည် ။

"တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် xxxxxxxx လမ်းပေါ်ရှိ မြေကွက် အား ကျပ် သိန်း ၈၀၀ တိတိနဲ့ လေလံ ဖွင့်လိုက်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပိုပေးမယ့် သူ ရှိပါသလား"

ထိုက် ကတ်ပြားလေးကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး...

" ၈၅၀ "

"ဟုတ်ကဲ့ ၈၅၀ ထက် ပိုပေးမယ့်သူ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

ရံ ကတ်ပြားလေးကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး...

" ၁၁၀၀ "

"ဟာ..."

"ဟင်..."

"ဝိုး..."

၂၅၀ တိတိကွာကာ ဈေးပိုပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ပရိသတ်များ ထဲမှ အံ့သြသံများ ဝေဝေစီသွားလေသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ၁၁၀၀ ထက် ပိုပေးမဲ့သူရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

ရန်ရှင်းထိုက် ပြုံးလိုက်ကာ ရွှေလွန်းရံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"၁၂၀၀"

"ဟုတ်ကဲ့ ၁၂၀၀ ထက် ပိုပေးမယ့် သူရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

"၁၅၀၀"

"ဝိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ ၁၅၀၀ ထက် ပိုပေးမယ့်သူရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

ပရိသတ်ထဲမှာ ဘာအသံမှ ထပ်မထွက်လာသဖြင့်...

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ၃ကြိမ်မေးပါမယ် ခင်ဗျာ"

"၁၅၀၀ ထက် ပိုပေးမယ့်သူရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

"၁၅၀၀ ထက် ပိုပေးမယ့်သူရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

"၁၅၀၀ ထက် ပိုပေးမယ့်သူရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

သွေးနည်းရင် အစကတည်းက တက်မလာသင့်ဘူးပေါ့ ရန်ရှင်းထိုက်ရယ်၊ အခုတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ရှုံးသွားတာတဲ့ လား... အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...။

ရံ စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်နေမိသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် ×××××××× လမ်းပေါ်ရှိ မြေကွက်အား ကျပ်သိန်း ၁၅၀၀ဖြင့် နဂါးပျံ

ဘိလပ်မြေနှင့် အုတ်လုပ်ငန်းမှ မရွေ့လွန်းရုံက လေလံ အောင်သွားပါတယ် ခင်ဗျာ"

ပရိသတ်ထံမှ လက်ခုပ်သံများ ဝေဝေဆာသွားပေသည်။ ။

ရုံ မျက်နှာတွင် အောင်နိုင်သူတို့ ၏ အပြုံးမာန် ဝင့်ချီလို့ နေသည်။ ။
လေလံပွဲအပြီး အပြန်တွင် ဟိုတယ် အရှေ့တွင် ဆုံကြလေသည်။ ။

"လေလံအောင်သွားတဲ့ အတွက် Congratulations ပါ၊ ရွှေလွန်းရုံ"

"တကယ်ရော စိတ်ထဲကပါလို့ လားရှင်... အဟင်း ဟင်း"

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ ရွှေလွန်းရုံ၊ ကျွန်တော့် ပုံစံက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မနာလို ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံပေါက်နေလို့ လား"

"အဲဒီလို သိနေမှ တော့ အခုလို မေးမလား"

"ထားပါတော့ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး စကားနိုင် မလုချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့လေလံပွဲကသိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး၊ လေလံဆိုတာ သူက ပိုပေးလိုက်၊ ကိုယ်က ပိုပေးလိုက်နဲ့ မှ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာ၊ ကျွန်မကြားမိတာတော့ တောင်ဥက္ကလာမှာ ဟိုတယ် တစ်ခုဆောက်ဖို့ ရှင်တို့ ကုမ္ပဏီက မြေနေရာကောင်းကောင်း ရှာနေတယ် ကြားတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီမြေကွက်ကို ရှင်ရအောင် ယူလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မက ထင်ထားတာ၊ အခုတော့လည်း ၁၅၀၀ ထက်တောင် ပိုမပေးနိုင်ပါလား"

ထိုက် သူငယ်ချင်း ဇင်ဘို ဒေါသဖြစ်သွားကာ...

"ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ သိန်း ၁၅၀၀ကို မင်းက လာပြီး စာဖွဲ့ပြ နေတာ

လား၊ ထိုက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုက အခုလေလံပွဲမှာ ရောင်းသွားတဲ့ မြေတွေ၊ အိမ်တွေ အားလုံးကို အခါတစ်ရာ ပြန်ဝယ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါ။ ထိုက်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ဆိုတာ ပေါ့သေးသေး ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းတို့ ငါတို့ မမွေးခင်တည်းက ရပ်တည်လာတာ၊ အရင်လည်း စုံစမ်းလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ပြော လာရူးမနေနဲ့ "

"ဘာရှင့်"

ထိုက် ဝင်မတားရင် ဒီရန်က ပြီးမှာ မဟုတ်တာကြောင့်...

"ကဲ... ကဲ... တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ဇင်ဘို မင်းလည်း တော်တော့၊ ရွှေလွန်းရံကလည်း ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုယ်ရခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီမြေကွက်ကို ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ၁၅၀ဝထက် ပိုမပေးခဲ့တာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ စီးပွားရေး လုပ်နေတာ၊ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် မကျန်ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ဒီမြေကွက်က ဒီလောက်မှ မတန်ဘဲ ဘာအတွက် ကျွန်တော်ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားရတဲ့ ငွေကို အကျိုးမဲ့စွာ သုံးရမှာ လဲ ၁၅၀ဝဆိုတဲ့ ပမာဏနဲ့ ဆိုဒီထက်နေရာကောင်းမျိုး ရနိုင်တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ လိုချင်တဲ့ အရာကို ရခဲ့တဲ့ အတွက် ရွှေလွန်းရံ ပျော်ရွှင်ပါစေ"

ရွှေလွန်းရံ ဖြစ်စေချင်သလို မြေကွက်ကို မရလိုက်သည့် ထိုက်က ဒေါသဖြစ်မနေဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ထွက်သွားသောကြောင့် ဒေါသတို့ ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ရလေသည် ။

"ဇင်ဘို သွားရအောင်၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ဗျ"

ထိုက် ရဲ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့လေသည် ။

"တောက်... ငါ့ကိုများ ပြောသွားတာ ကြည့်စမ်း"

"သူပြောသွားတာ မှန်တာပဲလေ၊ အခု သမီး ဒီမြေကွက်ကို ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ၊ ကုန်ကျသွားတဲ့ ၁၅၀၀ကြောင့် လေးလေးတို့ ပုံမှန် လည်ပတ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ နည်းနည်းတော့ အကျပ်အတည်းလေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော် သမီး"

ရံ နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်နေခဲ့သည် ။ လေးလေးပြောတာ အမှန်ပင်။ ရန်ရှင်းထိုက်ကို အနိုင်လိုချင်သည့် စိတ်နှင့် ဝယ်လိုက်သော်လည်း သိန်း ၁၅၀၀ ဆိုသည့် အသုံးစရိတ်မှာ ရံတို့ စက်ရုံရဲ့ လည်ပတ်မှုကို ထိခိုက်လာနိုင်သည် ။ ဒီမြေကွက်က ရဲ့အတွက် တကယ်လည်း အသုံးမဝင်ပါ။ ရံ စိတ်ထဲ ထွေသွားခဲ့သည် ။ အနိုင်ရလိုက်သော်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိပဲ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုသာ အလေးအနက် စဉ်းစားနေမိ၏။

"အလကားပါကွာ၊ ဒါမင်းကို သက်သက်လုပ်တာ၊ သူပြောသွားတဲ့ စကားတွေက သိသာနေတာဘဲ၊ မင်းတောင်ဥက္ကလာမှာ မြေကွက်ရှာနေတာလည်း သူသိတယ်၊ မင်းဒါကို ဝယ်မှာ ဆိုတာ သိလို့ တမင်လုပ်တာ"

ဇင်ဘို ရွှေလွန်းရံ မြေကွက်ကို ရသွားသည့် အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပေသည် ။

"တမင်လုပ်ရအောင် သူနဲ့ ငါက သိမှ မသိကြတာဘဲ၊ မင်းရဲ့ ရှေ့မှာ တင် ငါတို့ ဆိုတာလေ၊ ဘာရန်ငြိုးမှ လည်း မရှိဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဇင်ဘိုရာ၊ မင်း အတွေးတွေ လွန်နေတာ ဖြစ်မှာ ပါ"

"ကျော်ကျော်... မင်းမသိဘဲ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ ဒီမိန်းမရုပ်လေး လှသလောက် စိတ်ဓာတ် မကောင်းဘူးဆိုတာ ငါစိတ်ထဲမှာ အလိုလို ခံစား

နေရတယ်၊ ငါသိနေတယ်ကွ"

ကျော်ကျော် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အလုပ်သာ ဆက်လုပ်နေခဲ့လေသည်။ ။ ထိုက် ဇင်ဘို ပုခုံးကိုဖက်လိုက်ကာ...

"ကဲပါ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး စိတ်လျှော့၊ ဒီမြေကွက် ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါတို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ မြေကွက်ကို ဝယ်ကြမယ်ကွာ၊ နော်"

"အေးပါ"

"ကဲ...နေ့လယ်စာ စားချိန်လည်း ရောက်နေပြီ၊ တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်"

"အိုကေ... သွားကြမယ်"

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် နေ့လယ်စာစားရန် ထွက်သွားကြလေသည်။ ။

"တီတီတီ... တီတီတီ"

ထိုက် နေ့လယ်စာစားနေရင်း ရန်ကင်းဆောက်လုပ်ရေးဆိုက်မှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကိုင် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟဲလို၊ ရန်ရှင်းထိုက်ပါ"

"ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပါ၊ ဆရာစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စပြောမလို့ ပါ"

"ဪ အေး ပြော၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ"

"လူနာက ထိုင်နိုင်ပါပြီ ဆရာ၊ စကားလည်း ကောင်းကောင်း ပြောနေပြီ"

"ဪ အေးအေး ဟုတ်ပြီ၊ ခဏနေရင် ငါသွားလိုက်မယ်"

ထိုက် ဖုန်းချ လိုက်လေသည် ။ ကျော်ကျော်မှ ...

"ဘယ်သူလဲ"

"ဪ ဆိုက်ထဲက ဝန်ထမ်းပါ။ ဟိုနေ့က ပြုတ်ကျတဲ့ အလုပ်သမား အကြောင်း လှမ်းပြောတာပါ။ ငါပြီးရင် ဆေးရုံခဏ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းတို့ လိုက်ဦးမလား"

"ထိုက် နေ့လယ် နှစ်နာရီခွဲ အစည်းဝေးရှိတယ်နော်၊ မင်းFather ကြီးလည်း တက်မှာ နော်၊ နောက်ကျမနေစေနဲ့ "

"အေး၊ ဟုတ်သားဘဲ လုံးချင်း အိပ်ရာစီမံကိန်း ကိစ္စဘဲ၊ မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးထားနှင့်ကွာ၊ ငါအမြန်ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အိုကေ၊ မင်းနောက်ကျလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်လာမှာ ၊ ဒါ အစိုးရရဲ့ စီမံကိန်း၊ ပေါ့ပျက်ပျက် လုပ်လို့ မရဘူး"

"ငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ကလည်း "

"မင်းတို့ ကလည်း မနေနဲ့ ၊ မင်း Father ကြီးအကြောင်း မင်းအသိဆုံးနော် ထိုက်"

"အေးပါကွာ၊ မင်းတို့ ကလည်း "

"မင်းတို့ ကလည်း မနေနဲ့ ၊ ငါတို့ က မြင်နေတာကို ပြောနေတာကွ"

"အေးပါကွာ၊ စကားများ လိုက်တာ ဇင်ဘိုရာ၊ စားစရာရှိတာ စားစမ်းပါ"

ထိုက် စားသောက်ပြီးနောက် ဆေးရုံသို့ ထွက်ခဲ့လေသည် ။

ဆေးရုံသို့နေ့လယ် ၁နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိခဲ့လေသည် ။ လူနာဘေးနားတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး မေတ္တာအပြည့် ပျော်ဝင်နေသည့် ကရုဏာ မျက်ဝ

န်းများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကာ...

"ကိုမောင်စိုး သက်သာပါတယ်နော်"

"ဆရာ အခုလို ရောက်လာတာနဲ့ တင် ရောဂါတွေ အားလုံး ယူပစ်လိုက်သလိုပဲ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းကို ခွန်အား ဖြစ်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်လို မျက်နှာမဲ့ကို အခုလို ဆရာကိုယ်တိုင် လာကြည့်ပေးတာနဲ့ တင် ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ"

"မဟုတ်တာ ကိုမောင်စိုးရယ်၊ ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း ဖြစ်သွားတာပဲလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်တာပေါ့"

"မဟုတ်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ အမျိုးသားက ပြောပြပါတယ်၊ ဆရာတို့ က လုပ်ငန်းခွင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဝတ်ဆင်ခိုင်းတဲ့ ဖိနပ်ကို မစီးခဲ့လို့ သူခြေချော် ကျတာပါလို့ ကျွန်မကို ပြောပြထားပါတယ်၊ ဆရာ့ဘက်က နစ်နာကြေး မပေးရင်တောင် ကျွန်မတို့ က ကျေနပ်ပါတယ် ရှင်"

မျက်ရည်လေး စို့ကာ ပြောလာတော့ ထိုက် စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ။

"မဟုတ်တာဘဲ အစ်မရယ်၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ၊ ကိုမောင်စိုးက ရော ဒီလို ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ၊ မလွဲသာလို့ ဖြစ် လာပြီဆိုမှ တော့ အကောင်းဆုံးကို ဖြေရှင်းကြတာပေါ့"

ထိုက် အိတ်အနက်ဖြင့် ထည့်လာသော ငွေငါးသိန်းကို ကိုမောင်စိုး လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီးနောက်...

"ဒါက ဒီလအတွက် ကိုမောင်စိုးနဲ့ မိသားစုအတွက် အသုံးစရိတ်ပါ၊ သုံးသိန်းက စားဝတ်နေရေးအတွက် သုံးပြီး၊ ကျန်တဲ့ နှစ်သိန်းကို ကျန်းမာရေး စရိတ်အတွက် သုံးပါ၊ လစဉ် လဆန်း၁ရက်နေ့ ဆိုတာနဲ့ ရုံးက မ

နံနေဂျာက တစ်ဆင့် ငါးသိန်း ပုံမှန် ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာကိုမှ မစိုးရိမ်ဘဲနဲ့ မြန်မြန်သက်သာအောင် အနားယူလိုက်ပါ။"

ကိုမောင်စိုးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ လက်အုပ်လေးချီကာ မျက်ရည်တို့ ကျလျက်....

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာ ဒီထက်မက ကြီးပွားချမ်းသာပါစေရင်၊ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ၊ လိုတိုင်း တရနိုင်ပါစေ၊ ကြံတိုင်း ဆောင် အောင်နိုင်ပါစေရင်"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ၂ နာရီခွဲကျရင် အရေးကြီး အစည်းအဝေးရှိလို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့... ပြန်ပါ ဆရာ"

"ဆေးရုံကဆင်းပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း မကြာမကြာ လာကြည့်ပါမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ထိုက် ကိုမောင်တို့ လင်မယားကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ အပြန်လမ်းတွင် ကားတွေက ပိတ်လွန်းနေသဖြင့် အစည်းအဝေးကို အချိန်မီ မရောက်မှာ ကိုပင် စိုးရိမ်နေရသည်။ ။ ထိုက်လက်ထဲက နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ။

နေ့လယ်နှစ်နာရီ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည့် နေရောင်အောက်၊ အငွေ့တရှိန်းရှိန်း တက်နေသည့် ကတ္တရာလမ်းမပေါ် အကြော်စုံ အခုနှစ်ဆယ်လောက် ပါသည့် ပန်းလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှ အပူဒဏ်ကို အံတုကာ ဝမ်းရေးအတွက် ဈေးရောင်း နေရှာသော အဘွားအိုကို ကြည့်ပြီး ထိုက်သနားဂရုဏာသက်မိပြန်သည်။ ။

ကားလမ်းမပေါ် တက်ရောင်းနေတာ အန္တရယ်များ လိုက်တာဟု တွေးနေခိုက် အနောက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသည့် ဆိုက်ကယ် တစ်စီးကို ရှောင်လိုက်ရင်း အကြော်ရောင်းနေသည့် အဘွားအိုသည် အကြော်ပန်းနှင့်အတူ ပူလောင်လွန်းလှသည့် ကတ္တရာ လမ်းမထက်ဝယ် ပြုတ်ကျ ရှာလေသည်။ ။ ထိုဆိုင်ကယ်ကတော့ တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်ပါ။

အလုပ်အတွက် လိုအပ်သည့် A4 စာရွက်ထုပ်ကို ဝယ်ကာ စတိုးဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည့် ရွှေလွန်းရံ အဝေးမှ ရန်ရှင်းထိုက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ဘာဖြစ်တာလဲဟု စူးစမ်းလိုစိတ်ကြောင့် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ။

"သူ အဘွားကြီးကို ကားနဲ့ တိုက်လိုက်တာ ထင်တယ်"

ထိုက် ကားထဲမှ အမြန်ထွက်ကာ အဘွားအိုကို ပြေးထူလေသည်။ ။

"အဘွား အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ခါး နည်းနည်း မျက်သွားတယ်ထင်တယ် မြေးရယ်"

"အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးရှိလို့ မြန်မြန်သွားမှ ရမယ်၊ အဘွားကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးချင်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံပဲ ကူညီပေးခဲ့ပါရစေ နော်"

ဟု ဆိုကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်သောင်းတန် ငါးရွက်ကို ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"အဘွား အကြော်တွေက အဲလောက် မတန်ပါဘူး မြေးရယ်၊ နှစ်ထောင်လောက်ဆိုရင် ရပါပြီကွယ်"

"မဟုတ်တာဘဲ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေး

တာပါ။ အဘွား ခါးကိုလည်း ဆေးခန်းပြလိုက်ပါနော်"

"သာဓုပါကွယ်... သာဓု... သာဓု၊ ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်ပါစေကွယ်၊ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေအဘွား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်"

"အေးကွယ်... အေး အေး၊ ကားလည်း ဖြေးဖြေး မောင်းနော်"

"ဟုတ်"

ထိုက်ကား မောင်းကာ ထွက်သွားခဲ့ချေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... တော်တော်ငွေဂုဏ် မောက်နေတာဘဲ၊ ကိုယ့် အဘွားအရွယ်ကို ကားနဲ့ တိုက်ပြီး အိမ်လေးတောင် လိုက်မပို့ပေးဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ငွေပေးလိုက်တာနဲ့ အရာရာ ပြီးသွားရောလား"

အဘွားအိုသည် လမ်းမထက် ပြန့်ကျဲနေသည့် အကြော်လေးများကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ အနီးရှိ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ စနစ်တကျ ထည့် လိုက်လေသည်။ ။ ရွှေလွန်းရံ အဘွားအိုအနားတွင် ရပ်လိုက်ကာ...

"အဘွား အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ သမီး အဘွားကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ"

"နေပါစေကွယ်၊ အဘွား ဆိုက်ကား စီးသွားလိုက်ပါ့မယ်"

"မဟုတ်တာ လာပါ အဘွားရယ်၊ တက်ပါ"

ရွှေလွန်းရံ ထိုအကြော်သည် အဘွားနေထိုင်ရာ အိမ်သို့လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပေသည်။ ။

"သမီး အခုနက အစအဆုံး မြင်လိုက်ပါတယ် အဘွား၊ လူတွေကလည်း ခက်တာနော်၊ လူတစ်ယောက်လုံးကို ဝင်တိုက်သွားပြီး ပစ်စလတ်ခတ် လုပ်သွားကြတယ်၊ ဒါမျိုးတွေကို မှတ်လောက် သားလောက်အောင် တရားစွဲပစ်ရမှာ အဘွားရဲ့ "

"ဪ...သမီးရယ်၊ သူတို့ မှာ လဲ အရေးကြီး အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ရှိလို့ နေမှာ ပါကွယ်"

"အဘွားက စိတ်ကောင်းရှိလိုက်တာ၊ အဲဒီလို ဖြူစင်တဲ့ စိတ်က လူတိုင်းနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး အဘွားရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ အဘွားဆေးခန်းသွားပြလိုက်ပါလား"

"နေပါစေ သမီး၊ အဘွားအိမ်ပြန်ရောက်မှ သမီးနဲ့ အတူတူ ပြနေကျ ဆရာ့ဆီ သွားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘွား"

ရံ ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ အဘွားအိုကို အိမ်အရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့လေသည် ။
